

táján szokatlan helyzet áll elő, hogy a tökéletes forma tökéletes tartalommal telítődik, vagy ha úgy tesszük: a tökéletes tartalom nyer tökéletes formát. Merthogy tartalmat is rejt az impozáns csomagolás: a mese beszél az önkérés és a felnőtté válás útvesztőjéről, az ember kicsinyességéről és korlátlan önzéséről, valamint egy, a feketénél is feketébb jövőről. A *Vámpírok bálja* káprázatos show és elragadó örömjáték is egyben. A véres előadás, bárhonnan nézzük is: vérprofi.

JIM STEINMAN – MICHAEL KUNZE:
VÁMPIROK BÁLJA (PS produkció – Magyar Színház)

Magyar szöveg: Miklós Tibor. **Koreográfus:** Dennis Callahan. **Díszlet- és jelmez:** Kentaur. **Művészeti vezető:** Póka Balázs. **Karmester:** Köteles Géza. **Producer:** Simon Edit. **Rendező:** Cornelius Baltus.

Szereplők: Egyházi Géza/Nagy Sándor/Feke Pál, Andrádi Zsannett/Kovács Nikoletta/Nádorfi Krisztina/Stróbel Dóra, Santa László/Szemenyei János/Héger Tibor, Jegercsik Csaba/Sándor Dávid/Bot Gábor/Balog János, Kecskés Tímea/Balogh Anna/Stróbel Dóra, Pírgel Dávid/Kamarás Máté/Posta Viktor, Dobos Judit/Urbanovits Krisztina/Köves Dóra, Farkas Gábor Attila/Balog János.

Kovács Dezső

Kergetőző panoptikum

HUNYADY SÁNDOR: JÚLIUSI ÉJSZAKA

Ritkán játszott komédiával kezdte az évadot az Új Színház: a nyári gyulai előbemutató után a Paulay Ede utcában került színre Hunyady Sándor 1929-ben született darabja. A szerzőt, Bródy Sándor és Hunyady Margit színészfiát a magyar novellisztika mestereként tartja számon az irodalomtörténet, színművei – a *Júliusi éjszaka*, a *Feketeszárú cseresznye*, a *Lovagias ügy*, az *Erdélyi kastély* és a többi – nagyrészt átköltöztek a színháztörténet lapjaira. (Néhány novellája – a *Bakaruhában*, *A vöröslámpás ház* – filmek alapanyagául szolgált.)

A *Júliusi éjszaka*, amellyel a Vígszínház színpadán debütált az Erdélyből Budapestre épp visszatért író, s amelyet már 1930-ban anakronisztikusnak minősített a *Nyugat* recenzense, nem több és nem kevesebb jól megírt polgári szalonvígjátéknál, amelynek kissé közhelyes, szolidan fordulatossá cselekménye, a húszas-harmincas években sikamlósnak számíthatnak egynémely szituációi, s a hajdani, polgári színjátszás pszichológizáló, anekdotikus-kisrealista kánonjába

illeszkedhettek a figurái. A komédiai bonyodalom egyetlen helyszínen, egy vidéki grófi kastély szalonjában zajlik: a ház úrnője épp kiházasítani igyekszik lányát, a leányzó azonban a csélcsap vőlegény deresedő, snájdig nagybátyjéért rajong alig titkolt vonzalommal. A vőlegény hiába ostromolja frissen eljegyzett menyasszonyát, rendre elutasításban van része, megpróbál hát más nő(k) után nézni. Jobb híján szemet vet a háznál szolgáló csinos komornára, s rövid úton ágyába invitálja. Am meglesi őket a komorna vőlegénye, a korosodó inas, s rátamad a felhevült grófocskára. Dulakodnak, lövés is dördül, de senkinek nem görbül meg egyetlen hajszála sem, csak éppen kitör a botrány a kastélyban...

Hunyady, mint annyiszor, ezúttal is novellát terített szét színpadi játékká. S bár elbeszélése roppant ökonomikusan szerkesztett és mesterien megformált volt, a színműben engedményeket tett a (korabeli) közönségnek: a játék végére látványos párcsere révén elnyerik méltó jutalmukat az epekedő szerelmesek.

Bezerédi Zoltán, az előadás rendezője – aki nyilatkozata szerint maga választotta a bemutatandó opust – láthatólag nem nagyon akart mást, mint üzembiztosan lebonyolítani a három rövidke felvonásnyi vígjátékot, s szabadjára engedni – a szerepekhez egy-két kivétellel remekül passzoló – színészei komédiázó kedvét. Csakhogy a múlt század húszas éveiben született „társadalmi komédia” sem nyelvezetében, sem konfliktusszerkezetében, sem drámai elevenségében nem igen látszik dacolni az idővel, s mai színpadon már megkövetelné az erőteljes rendezői „vérátömlesztést”. Ahogy poénról poénra, jelenetről jelenetre araszol előre a játék, pár mulatságos vagy lendületesen induló epizód ellenére rendre elillan belőle a feszültség, s a jól kiszámított (és kiszámítható) fordulatok közé belopakszik az unalom. A konfliktusok közhelyesen üresek, a soványka cselekmény porosnak bizonyul. Pedig a színészi alakformálások galériája meglehetősen színes, s néhol kifejezetten üdítő. Vass György vőlegénye habókos fiatalember; afféle jókedvű, szeleburdi ifjú, aki legszívesebben cimboráival duhajkodik, szoknyák után szaladgál, s elcsábul mindenféle

fehérréptől. Mindegy neki, kit kap éppen kézbe, férfiúi nyomulását egyre hátrító menyasszonyát vagy valamely kikapós házicselédet. Majd szétcsattan a szexuális gerjedelmektől, csak épp nem talál hirtelenjében alkalmas partnert. Székekre támaszkodva gimnasztikázik, gyorsuló fekvőtámaszai közt kéjes lihegéseket hallatva, holott szívesebben gyakorlatozna bájos hölgyikék karjai között. Tangózni próbál menyasszonyával, ám mint annyiszor, hűvös fogadtatásban részesül. De hamar színre lép egy élvezeteg özvegy, Bánsági Ildikó vérmes Evelinje, aki majd megadja a módját a táncnak s a fránya érzelmeknek. Bánsági szenvedélyesen, alaposan elrajzolva s némiképp karikírozva formálja meg az érett, sokat tapasztalt nő rámenősségét. Evelinje

sé, mikor ölébe hullik a frissen kapott menyasszony.

Az előadás legmulatságosabb, egyben legellentmondásosabb epizódjában a módfelett tisztelettudó, derék komorna beoson a vőlegény hálószobájába, tétován tesz-vesz, dehogy is merne fölkínálkozni. A fiú nem sokat teketóriázik, már húzná is magához a lányt. Pokorny Lia óvatos-hajlékony, pompásan megmintázott komornája ösztönösen tiltakozik, de csak picinykét; gyorsan enged a rohamnak, s már vetkezik is, de azonmód húzza magára a takarót, megint csak védekezve. Mire beront a leselkedő Lajos, kergetőzni kezdenek, lövések csattannak, s a jelenet lassan átcsuszszan bohózatba. Az inasnak – Hunyadytól tudjuk – „kékre borotvált, komoly arca volt, tökéletesen angolnak festett, pedig Zala megyei parasztyereknek született...”. Derzsi János sűrű kezitcsókolomokat köszöngető szálfá inasa élemedett korú, deresedő férfi: dühödten, féltékenyen támad az ifiúrra, de azonmód és alázatosan meghunyászkodik, hisz tudja, áthágta szolgáléte íratlan szabályait. Máskor néma göcögéssel, befele vihogva reagálja le gazdái szeszélyeit. A szereplők szín pompás galériáját még két vidám pernahajder, széltoló cimborá (Széll Attila, Kovács Krisztián) serteptelése, valamint a hangtalanul járó-kelő dadus (Rovó Rézi) szöszmötölése egészíti ki.

Schiller Kata felvétele

A látvány mindhárom szűken mért felvonásban ugyanaz: Bátonyi György vasrácsos, kacsaringós lépcsőkkel szegélyezett, magasba nyúló kastélybel-

sőt tervezett a játékhoz. A szereplők akárha operettlépcsőn közlekednének. Csak az áttetsző háttérből felde-rengő fények jelzik a napszakok változását: estétől virradatig tart a szeánsz.

„Fogyóban levő, kis, török félhold süttött a csillagos égen. Meleg volt, szélcsönd.” Ez a Hunyady megénekelte egyszerű, varázslatos, fülledt nyári éj hiányzik talán leginkább az előadásból: az ízek, az illatok, a lendület, az atmoszféra...

Széll Attila (A herceg), Vass György (A vőlegény), Kovács Krisztián (Isti)

nemcsak viharvert, lestrapált-rutinos perszóna, hanem a lelke mélyén érző szívű teremtés, aki még élénken emlékszik érzéki hódításaira, hajdani pompás kalandjaira. Vehemenciáján is átcsillog öniróniája. A ház fényes, hollófekete hajkoronájú úrnőjét fekete csipkébe öltöztette Cselényi Nóra jelmeztervező; Takács Katalin orbitális méretű szivarja mögül csöndes, vidor derűvel, lazán trécselve vagy nagyasszonyi szigorral figyeli-követi a fiatalok kergetőzését, érzelmi botladozásait. Mértéktartó, bölcs asszonyt formál, aki rendre józanul helyreteresi a szerelmi tévelygőket, miközben kitartóan ragaszkodik anyai szándékához, lánya kiházásához. A kastély kissé szenilis arisztokrata urát Nagy Zoltán játssza, legszívesebben magában ülve szunyókál, föl-fölriadva, majd újra elbóbiskolva. Botos Éva Berenice házikisasszonya láthatólag nemigen tud mit kezdeni vőlegénye lehenyerlő, túlbuzgó férfitárgyaival, mert hát szíve mélyén dédelgeti gyöngéd szerelmét a férfi délcegen őszülő nagybácsikája, Gábor iránt. Akit Huszár Zsolt formál markáns tartású rokkoná: szigorú tekintet, feszes elegancia, szikár férfibáj – a zord nagybácsi szíve csak akkor enyhül meg kis-

HUNYADY SÁNDOR: JÚLIUSI ÉJSZAKA (A Gyulai Várszínház és az Új Színház közös produkciója)

Díszlet: Bátonyi György. **Jelmez:** Cselényi Nóra. **Dramaturg:** Lőkös Ildikó. **Koreográfus:** Vámos Veronika. **Mozgás:** Huszár Zsolt. **Súgó:** Murzsa Kata. **Ügyelő:** Rovó Rézi. **A rendező munkatársa:** Hajdinák Judit. **Rendező:** Bezerédi Zoltán. **Szereplők:** Takács Katalin, Nagy Zoltán, Bánsági Ildikó, Botos Éva, Vass György, Huszár Zsolt, Derzsi János, Pokorny Lia, Széll Attila, Kovács Krisztián, Rovó Rézi.